

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theodosio Presbytero. 291.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Eodémque modo si vir grauibus & concinnis gressibus incedat, ac mulier quædã eo conspecto saucietur, id non viri, sed eius quæ sauciata est, culpa cõtingit. Quòd si quis hæc ita se habere neget, is perturbatione atque confusione omnia implebit, atque & Saram & Iosephum, & Susannam in crimen vocabit, proptereaquòd alij his conspectis vulnerati sunt. Illa enim Pharaonem, alter dominam, postrema illud impudicorum hominum par cepit. Quòd si illi non modò ab omni reprehensionis nota immunes sunt, verùm etiam laudem omnem excedunt, profectò qua ratione ipsi culpa liberantur, eadem quoque oratio ea, quæ eos incessit, qui, cum nihil minus captent, aliquem vulnerant, refutatur.

Theodosio Presbytero. 291.

Qui pretiosissima sacerdotij corona redimici sunt, virtutibus potiùs quàm pecuniis & opibus affluere debent, & voluptatem instituto suo congruentem existimare temperantiam, ac nõ ventri, nec iis, qui ventrem sequi solent, affectibus cedere. Neque enim potestatem in cupiditatum subministracione, sed in patientia & laborum tolerantia, sitam esse arbitrari convenit. Quòd si pro veritate quoque aut pietate periculum proponatur, eos mortem fugere minimè par est: risum enim sui excitarent, si metu frangerentur, at non libenter ed pergerent, quò cum peruenerint, spes est fore, vt ea re, quã per omnem vitam cursum expetebant, potiantur. Diuinam autem societatem expetebant.

Sereno Tribuno Notario. 292.

Vera nobilitas à probis moribus conflari nata est, ac firma & stabilis dignitas virtute comparatur. Quòd si quis nec à splendidis maioribus ortum trahens, nec morum probitate coornatus dignitatem (quã spadones vendunt, atque imperatorum, ne nobilium quidem fortasse, manus largiuntur) pecunia sibi compareret, haud est,

εἰ δ' ὁ μὲν ἀνὴρ σεμνοσφραγῆς καὶ ἀρμυδίας βαδίζοι. ἰδοῦσα δὲ τις τρωθεῖν, οὐδὲν παρὰ τὸν ἀνδρα, ἀλλὰ παρὰ τὴν τρωθεῖσαν. εἰ δὲ μὴ φαίη τις ταῦθ' ἕτως ἔχειν, συγχύσας πάντα πληρώσῃ. καὶ τὴν Σάρραν καὶ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τῆς Σουσάννας γράφεται, διότι ἄλλοι θεασάμενοι ἐπρώθησαν. ἢ μὲν γὰρ τὴν Φαραῶν. ὁ δὲ τὴν δέσποιναν. ἢ δὲ τὴν Ξυωεῖδα τῆς ἀκολάστων ἐκείνων εἴλη. εἰ δὲ ἐκείνοι καὶ παράλειψαν οἱ ἀθρόον τρωθέντες, οὐ μόνον μέμψως ἐκπὸς τυγχάνουσι, ἀλλὰ καὶ ἐπαίνου σπαντός κρείττους εἰσιν, οἷς ἐκείνοι δαπύονται τῆς ἀπίας, τῆτοις καὶ ὁ καὶ τῆς μὴ θηρώντων μὲν, πτωσιότων δὲ ἀγαθὰ γράφεται λόγος.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. σςϞ.

Τοῖς τὴν τῆς ἱεροσολῆς πιαλφῆσατον σφραγον ἀεικλειδύς ἀρετῆς μᾶλλον ἢ ζῆλοισι δίχρον ὅτι κομᾶν, καὶ ἰδούτω ἀρέσασαι ἠγεῖσθαι τὴν σωφροσύνην, μήτε γαστρί, μήτε τοῖς μετὰ γαστέρα εἰκονταί πάθειν. ἢ γὰρ χρῆσθαι τὴν ἐξουσίαν τῆς ὀπιθυμιῶν ζῆνομίξιν, ἀλλὰ τὴν καρπέλαι ἐξουσίαν ἠγεῖσθαι. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ ἀρετῆς ἢ εὐσεβείας κίνδυνος παρῆιτο, μὴ φεύγειν τὸν θάνατον. γέλασα γὰρ ἂν δαπυδελιάσαντες ὀφλήσοιεν, εἰ μὴ ἀσμενοὶ ἐκείσε ἴοιεν. οἱ ἀφικουμένοις ἐλπὶς ὅτι, ἢ διὰ βίβ ὄργω τυχεῖν, ἦσαν δὲ θείας συνστάσεως.

Σερίνω τελευτῶν νοταρίῳ. σσα.

Ἡ μὲν ἀληθὴς εὐγένεια δὲ τῶν πτωχῶν χρηστῶν συνίστασθαι πάρισε, καὶ τὸ βέλταμον ἀξίωμα δὲ ἀρετῆς παρρηγιεται. εἰ δὲ τις μήτε ἐκ παρρηγιων λαμπρῶν φύσις, μήτε ὑπὸ βότων ὀρθῶν κοσμημένος, ἀξίωμα εἰατῶ ἀγροστικῶν ὅπερ εὐνῆχει πτωσίουσι, καὶ βασιλείων ἴσως οὐδ' εὐγενῶν